

Kur'an'ımız Yegânedir

Nureddin Yıldız'ın 07.11.2010 tarihli (121.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz dostlar, değerli kardeşler,

Mümin olarak ölebilmek için Allah'ın iman etmeyi emrettiği şeylere iman etmemiz gerekiyor. Bu iman edilecek şartlardan bir tanesi de Allah'ın kitaplarına imandır.

Allah, ilk insan olan Âdem aleyhisselamdan beri peygamberler göndermiş, bazılarının eline de kitaplar vermiştir. Bunlar hacimleri farklı ama içerikleri hemen hemen aynı olan kitaplardır. Hacim ve zaman farklılıkları dışında, Allah'ın gönderdiği kitapların ana maddesi, Allah'a kulluk ve onun dışında ilah edinmemek üzerine kuruludur. Allah Teâlâ'nın gönderdiği peygamberlere verdiği kitaplardan sadece son kitap olan Kur'an insanoğlunun elindedir ve gönderdiği gibi durmaktadır. Allah'ın gönderdiği kitaplar arasında bunun dışında, Müslümanlar'ın iman edebileceği ve bağlayıcılık arz edebilecek bir kitap yoktur.

Ama mümin olmanın ve öyle ölmenin şartlarından biri yine de bu kitapların bütününe imandır. Mümin, Kur'an-ı Kerim'e ne kadar iman ediyorsa, Kur'an'dan önceki bütün kitaplara da o şekilde iman eder. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz'in Müslümanlar'a her gece yatmadan önce okumalarını tavsiye ettiği, Bakara suresinin son iki ayetinde (Âmenarrasûlü) vurgulanan imanî gerçeklerden biri de Allah'ın peygamberleri arasında ayırım yapmamaktır.

Bir müminin gözünde Muhammed aleyhisselamın nübüvvet makamıyla Nuh aleyhisselamın nübüvvet makamı arasında bir fark yoktur. Hepsini Allah'ın peygamberidir, hepsine verilen kitaplar ve sahifeler, içerikleri ve hacimleri ne olursa olsun, Kur'an gibidir. Binaenaleyh, Muhammed aleyhisselama iman eden bir mümin, Allah'ın gönderdiği ve sayısını sadece kendisinin bildiği on binlerce peygambere de iman eder. Elinde Kur'an olan herhangi bir müminin elinde aynı zamanda Tevrat da Zebur da İbrahim aleyhisselamın kitapçığı da vardır.

Bu imanımızın gereğidir. Mümin olmak başka türlü mümkün değildir. Bir Hıristiyan veya Yahudi bu sebeple cennete giremeyecektir, çünkü kendi ellerindeki kitaplardan sonrakilere iman etmemektedirler. Lakin Kur'an gelmeden önceki İncil'e iman edenler ve İncil gelmeden önceki Tevrat'a, Zebur'a iman edenler cennet ehli dirler –eğer şirk üzere ölmedilerse.

Ümmet-i Muhammed ile ümmet-i Musa arasındaki fark, işte bu kapsamlılık farkıdır.

Allah Teâlâ iki tür kitap indirmiştir: 1- İsmi ve ayrıntısını verdikleri: Tevrat, Zebur, İncil ve son olarak Kur'an. 2- Diğer dördüyle aynı hacim ve nitelikte olmayan küçük kitapçıklar. Kur'an-ı Kerim bunlara 'sahifeler' diyor. Bunların hem muhtevaları hem de kime-ne kadar verildiği hakkında bilgimiz yoktur ancak tereddütsüz olarak bunlara da iman ederiz; beğeni ya da kanaat değil, imanımız budur. İman etmemiz buyrulmuştur ve bir incelememiz ya da beğenimiz söz konusu olamayacağına göre biz de iman etmişizdir. Böyle olmazsa da cennete giremeyiz.

Allah Teâlâ yeryüzünde insanoğluna ilk kitap olarak Tevrat'ı, Musa aleyhisselama vermiştir. Musa aleyhisselamın kavmi de bilindiği üzere Yahudiler (Beni İsrail [İsrailoğulları])'dır. Musa aleyhisselamın vefatından kısa zaman sonra, ona iman edenlerin eliyle Tevrat ciddi tahrifler (tahrif: aslın bozulup yeni şekil verilmesi) görmüştür. Yani Tevrat'la oynanmıştır.

Ancak biz bunu arkeolojik kazılar vesaireyle tespit etmiş değiliz. Araştırmalarımız sonucunda iki farklı Tevrat nüshası bulup birinin hahamların oynadığı, diğerinin de orijinal kitap olduğu ayırdına varmadık; Tevrat'ı gönderen Allah, bunun ardından Davud aleyhisselama Zebur'u göndermiştir. Çünkü Tevrat artık Allah'ın gönderdiği kitap değildi. Yahudiler istediklerini koymuş, istediklerini çıkarmış ve

keyiflerine gelen renge boyamışlardı Tevrat'ı. Allah'ın onlara gönderdiği, Allah'ın kulu olacak şekilde yön bulacakları bir kitaptı; onlar ise Allah'ın iradesini kendi zevklerine uydurdıkları bir şey ortaya çıkardılar. Bunu Kur'an'dan öğreniyoruz.

Yahudiler ellerindeki tahrif edilmiş kitapları düzeltmek için gönderilen peygamberleri öldürme politikası güttüklerinden, gelen her peygamber keyiflerini kaçırdığından ve din üzerinden yürüttükleri ticareti artık yürütemeyeceklerinden, din adamlığı hegemonyası devam etmeyeceğindendir ki peygamberleri konuşturmak istememişler ve öldürmüşlerdir. İsa aleyhisselama da annesi Meryem aleyhesselamdan itibaren böyle bir yok etme planı uygulamak istediler ama nihayetinde Allah'ın dediği oldu.

Yahudiler ve Hıristiyanlar, değil peygamberlere, sokakta kalmış kimsesiz bir çocuğa dahi söylenemeyecek sözleri Tevrat'a ayet olarak yazmışlardır. Peygamberlere iftira üstüne iftira etmişler, Allah Teâlâ'nın şanına yakışmayacak sözleri ona izafe etmişlerdir. Bunları araştırmalardan, kazılardan değil, direkt Kur'an'dan örneklerle öğrenmekteyiz.

Mesela Kur'an-ı Kerim onlara da Allah'ın faizi haram ettiğini, haramlığın kaynağının da Tevrat olduğunu anlatıyor. Kur'an-ı Kerim'de "faiz yiyen kimse Allah ile savaşmış gibidir" buyrulması gibi bu ayetin İbranice yazılmışı Tevrat'ta da vardı şeklinde anlayabiliriz. Bugün onların elindeki Tevrat, kendi aralarındaki zulmü, işkenceyi, çalmayı yasak; onların dışındakilere yapıldığındaysa ibadet olarak görür, başka insanları evindeki kedi mesabesinde bile görmez. Kendileri dışındaki insanlara yapılan eziyeti bir mutluluk ve hamd vesilesi görürler. Tıpkı şeytan gibi. Şeytan da ne kadar insanı birbirine kırdırırsa o kadar vazifesini yapmış kabul eder kendini. Allah'ın kullarına Allah adına zulmetme mantığını ibadet olarak telakki eden bu anlayış her kimde varsa sözünü ettiğimiz de odur.

Kur'an'dan önceki kitaplara bir başka tahrif çeşidi ilave yapmaları ve Allah'ın kitabına istediklerini yazmakta sakınca görmemeleridir. Yapılan eksiltmeler yetmemiş gibi bir de Tevrat'a "Allah fakirdir, biz zenginiz" yazdıklarını bize Kur'an bildirmektedir:

لَقَدْ سَمِعَ اللَّهُ قَوْلَ الَّذِينَ قَالُوا إِنَّ اللَّهَ فَقِيرٌ وَنَحْنُ أَغْنِيَاءُ سَنَكْتُبُ مَا قَالُوا وَقَتْلَهُمُ الْأَنْبِيَاءَ بِغَيْرِ حَقِّ

Bakara suresinin 146. ayetinde de varlığından haberdar oldukları Tevrat-İncil ayetlerini görmezden geldikleri ve sildikleri bildirilmektedir:

وَإِنَّ فَرِيقًا مِنْهُمْ لَيَكْتُمُونَ الْحَقَّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ

"Onlardan bir grup bildikleri hakkı gizliyorlar."

Allah Teâlâ, son peygamber olarak Abdullah'ın oğlu Muhammed'i göndereceğini Tevrat'a da Zebur'a da yazmışken o ayetler Yahudiler ve Hıristiyanlar tarafından silinmişti. Kur'an bu hususta da açıkça şöyle buyurmaktadır:

الَّذِينَ آتَيْنَاهُمُ الْكِتَابَ يَعْرِفُونَهُ كَمَا يَعْرِفُونَ أَبْنَاءَهُمْ

"Çocuklarının adlarını bilir gibi (Muhammed'in) adını biliyorlardı."

Bugün Yahudiler ve Hıristiyanlar'ın elindeki Tevrat, Zebur ve İncil üç türlü tahrif görmüştür:

- 1- Anlamı kendi zevklerine göre yorumlama ve saptırmak.
- 2- İlaveler yapıp kelimeler-cümleler eklemek.
- 3- Ayetleri bildikleri hâlde yok saymak.

Yukarıda ifade ettiğimiz gibi, bizler kitaplara ve peygamberlere iman ettiğimizi söylüyoruz. Bu imanımız kültürümüz, zevklerimiz veya beğenilerimizden kaynaklanıyor değildir. İman etmek bir tercih konusu değildir, teslimiyetle ilgilidir. Bu cennete girme vizemizdir. Dolayısıyla müçtehitlerin içtihatlarına göre iman ediyor değildir. İman bir içtihat konusu değildir, âlimlerin kanaatlerine göre iman edilmez. İmam-ı Azam'ın, İmam Malik'in, İmam Şafii'nin düşünceleri iman ettiğimiz şeyler değildir. İtikatta ve iman hususlarında insan kanaatleri olmaz; Allah ve Peygamberi neye iman etmeyi buyurduysa öylece iman edilir. Bir âlim sonradan bir şeyin uygun olduğunu ve ona da iman edilmesi gerektiğini diyemez, derse Tevrat'ın ve İncil'in başına gelen Kur'an'ın başına da gelmiş olur.

İman ettiğimiz konular ya Kur'an ya sarıh ve sahih hadislerden kaynaklanır. Bunun dışındakiler fıkıh ve ilim olabilir ama iman mevzuu değildir.

İmanın ilk sıradaki kurallarından biri de Allah'ın her ne kadar peygamber gönderdiyse bütün gönderdiklerine iman etmektir. İlk peygamber Âdem aleyhisselam, sonuncu peygamber Muhammed sallallahu aleyhi ve sellemdir. İkisi arasında bizim adını bildiğimiz veya bilmediğimiz bütün peygamberlere iman ederiz çünkü yöresel ve zamansal farklılıklarına rağmen hepsinin mesajı aynıdır: 'Lâilâheillallah Muhammedun Resûlullah' dediğimiz gibi, Musa aleyhisselam zamanında da 'Lâilâheillallah Musa Resûlullah' deniyordu.

Mesaj aynı, kaynak aynı, davet edilen cennet ve uyarılan cehennem aynıdır. Yalnızca şeriatlarında zamanlarının gerektirdiği bazı farklılıklar vardır, o kadar. Bunun dışında peygamberlerin kökü ve mesajı aynıdır. Hepsine iman etmemiz, imanımızdan dolayı hepsini aynı tutmamız gereklidir.

Biz dört kitap ve on binlerce peygamber ihtiva eden bu kapsamlı imanımızla bir seviyede dururuz. Bizim oturduğumuz masaya oturanın da dört kitaba iman eden, peygamberler arasında ayırım yapmayan biri olması lazımdır. Eğer biz dört kitaplı biri olarak üç kitaplı hatta bir kitaplı bir kimseyi dengimiz görür ve masanın diğer tarafına oturtursak bu babayla oğulun, patronla işçinin, erkekle kadının aynı şartlarda ve haklarda karşı karşıya oturması gibidir. Ben bütün kitapları kuşatıyorum; o benim kitabımı yok sayıyor. Ben bütün peygamberleri peygamberim biliyor ve hepsine iman ediyorum; o bu peygamberlerin binlercesini öldürmüş ve bundan arlanmıyor.

Eşit şartlar bir kenara, muhatap alınma veya alınmama düzeyinde bir sıkıntı söz konusudur. Mal sahibiyle işçinin eşit şartlarda oturması, mal sahibinin fabrikasında ortaklık düzeyinde nasıl mümkün olabilir? Bu bir tuzaktır. İslam hiç kimsenin elinde değil, Allah'ın elinde bir dindir. Müslümanlar İslam'ın ve Kur'an'ın bu azametini ve kuşatıcılığına uygun tavırlar içinde olmalıydılar. Yahudiler ve Hıristiyanlar, Kur'an'ın getirdiği ayetlerin onları da Allah'ın biricik kulları olarak görmesini istemişlerdir. Bu görülmeince şeytanlıkları ortaya çıkmıştır.

Mesela bir Müslüman, onların sahtekârlık yaptıklarını, ayetleri elleriyle bozduklarını Kur'an'ın onlarca defa beyan ettiği Yahudiler ve Hıristiyanlar hakkında, sırf Avrupa'daki bir vakıftan ödül alacak diye yazdığı Kur'an mealine Kur'an'ın haklılığını belgelemek için (muharref) İncil'den ayetler ilave eder mi? Sadece bir vakıftan ödül alabilmek için, Müslümanlar'ın asırlardır muharref gördüğü hatta mevcut nüshaları arasında bile benzerliği olmayan, her mezhebine göre çeşitli olarak yazılmış bir kitapta nasıl olup da Bakara suresinin bir ayetinin benzerinin bulunduğu sonucu çıkarılabilir?

Bu Kur'an'a destek midir köstek mi?

Elli yıllık emeği olan biriyle üç yıllık emek sahibi eşit kabul edilirse bu adalet midir? İnsanlar kendileri için kabul etmedikleri adaletsizliği Allah'ın kitabı için neden kabul etsinler? Kur'an Cebrail aleyhisselamın getirdiği berraklıkla elimizdedir, elhamdülillah; onların papazlarının yazdığı İncil bile ellerinde değildir, değil Cebrail'in getirdiği.

Bunun içindir ki Kur'an'ımızın kıymetini bilmeye mecburuz. Hiçbir şekilde Kur'an'ımızın dengi, muadili, onun konduğu rafa konabilecek bir kitap daha yoktur. Levh-i Mahfuz'daki İncil-Tevrat getirilebilse başımızın tacıdır, onlar bizim kitabımızdır zaten.

İslam önceki dinleri neshetmiş, kaldırmış bir dindir. Önceki kitapları da Kur'an kaldırmıştır. Artık Allah'ın yeryüzünde tek kitabı vardır ki Kur'an'dır. Sadece Kur'an okunarak ibadet edilebilir, bunun dışında okunup ibadet edilebilecek kitap yoktur. Olmadığını Allah'ın buyurmasıyla öğreniyoruz. Öyleyse biz onlarla denk değiliz, aynı kulvarın yolcuları da değilizdir. Bu da 'aynı raflarda durabilecek' kitapları okumadığımız anlamına gelir.

Aynı ortamları kullanmanın 'dinimizi onlara anlatmamız' bahanesiyle bir sakıncasının olmadığı, iyi bir avuntudur. Bu sakız çiğnenebilir ama herkes bilir ki kimin parası ve silahı varsa kitabı güçlü olan odur! Halid ibni Velid olan din kıtadan kıtaya dolaşabilir. Uzaydan toprağın altına kadar bir tuşla her şeye hâkim olan bir tarafın, bizim vaazımızı dinleyecek hâli yoktur. Papaz bizi sadece bir dahaki toplantıya davet edebilmek için sunî tebessümler edebilir, bu kadar. Biz de bununla Avrupa'da her gün onlarca papazın imana geldiğini hayal ederiz.

Onları Ebu Bekir ve Ömer -radiyallahu anhuma- de ikna edememiştir. Hâlbuki Ömer radiyallahu anhin Kudüs'ü onlardan aldığı zamanda silahsız ve zavallıydılar, buna rağmen iman etmediler de şimdi dünyanın tek sahibi olduklarına inanıyorlar ve bizim imanımıza mı gelecekler? Müslüman, dinler ve kitaplar arasında alışveriş pazarlığına oturmaz. Müslüman, kapı kapı dolaşp dinini tebliğ eder; din verip din almaz. Biz üç kural kabul edip ondan da üç kural alacaksak zaten onun standardına düşmüşüzdür, İslam'ın reklamını niye yapalım ki o zaman?

Özelliği olan biziz; tahrif görmemiş ve bozulmamış, orijinal kalmış bir kitabın reklamını yapıyoruz. O ise sözgelimi bizden cihat kelimesini tedavülden kaldırmamızı, Kur'an'ın birtakım ayetlerini aşırı kabul etmemizi, kadınların erkeklerden bir puan geride olduğu ayetin de zamanla aşınacağını söylememizi istiyor; onu kaldır, bunu çiz, şunu koy... Ne olduk? Eşit mi?

Böylece nasıl onların papazları İncil'i alavere dalavereyle renkten renge büründürdülerse bizim hocalarımız, yazarlarımız da Kur'an hakkında "şu ayet aslında indiği zamanın şartlarını anlatmaktaydı" diyecekler ve bir zaman sonra bizim Kur'an'ımızda da tahrif edilmiş ayetler bulunacaksa -maazallah- İslam'ın tahrif edilmiş dinlerin ve kitapların orijinali olarak ayakta kalmasının ne değeri olacak? Öbür türlü bizi masalarına neden oturtsunlar ki? Bir şey vereceksek bizi toplantısına çağırıyor; ama verilecek şey nasihat değil, taviz olsun istiyor.

Şeytan bir tuzak kurduğunda onu yıldızlayıp parlatmayı da biliyor. Bu süreçte elbette birkaç papaz da demec verip "İslam ne kadar güzelmiş yahu" diyecektir, şeytan bunu dedirtir. Böylece "gördün mü yahu, adamlar yumuşamaya başladılar, grup grup iman edecekler" diye bekletir. Hayır. Güç, para, silah kimseye ve kamuoyu kimden yanaysa onun dini galiptir. Ümmet-i Muhammed tekelere kapanıp da sokakları, siyaseti ve dünya hâkimiyetini unuttuğu için şimdi üç papazın salyası siliniyor. Teknoloji ümmetimizin elinde olsa, siyasî zafiyete düşülme, ordularımız cephelelerden kaçıp gelmeselerdi papazlar İslam topraklarına giremeyeceklerdi.

Bu bir din kavgası değil, herkesin kendi dinini ayakta tutma kavgasıdır. Allah kimseyi zorla iman ettirme görevini bize vermemiştir, zaten bu mümkün de değildir. Her mümin dinini ayakta tutsun, bir mümini daha kazanmak için uğraşmamız emredilmiştir, vurup kırarak değil. Onların dini onların, bizim dinimiz bizimdir. Ama Kur'an'ımızı muharref Tevrat-Zebur-İncil'in muadili olarak görmek dalalettir, sapıklıktır. Kur'an'ın ilk suresinin ilk sayfasının ayetleri bu ikazla doludur.

Her mümin her gün belki yüz defa Allah'a "beni sapık Hıristiyanlar ve Yahudiler gibi yapma ya Rabbi" (Fatıha suresi) diye dua eder de sonra onlarla aynı masaya oturabilir mi?

Hiçbir Müslüman, Kur'an'ının bir harfinin dahi kaybolmasına tahammül edemez. Şayet Kur'an'ımızda bir ayet bile Müslümanlar'ın gözünde değerini kaybedecek ama karşılığında bin papaz Müslüman olacaksa ben buna razı olmazdım. Allah'ın bir ayeti kaybolacaksa o papaz bundan sonra neye iman edecek ki? Onun elindeki de tahrif edilmişti, bu da tahrif edilmiş oldu; neye iman etti öyleyse?

Bizler Rabbimizin kıyamete kadar diri tutacağı Kur'an'ına olan imanımızla yaşamak ve böyle ölüp dirilmek istiyoruz. Lâkin bir ayrıntıyı da ifade etmeliyiz ki bütün bu beyanlarımız "kimin elinde İncil-Tevrat varsa o öldürülmelidir" demek için değildir. Öyle olacak olsaydı Allah onları zaten helak ederdi. Bizim istediğimiz, Kur'an'ımızın el değmeksizin bizden sonraki nesle ulaşmasıdır.

İslam'ın kusuru-ayıbı olmadığını ve kusurlu-ayıplılarla oturmanın da İslam'a zarar vereceğini, Allah'ın kitabıyla oynayıp bundan utanmayan kimselerle aynı masaya oturup kalkmanın itikadımıza ve Kur'an'ımıza, İslam'ın heybetine zararı olacağını söylüyoruz.

Biz dinimizin ayakta kalmasını istiyoruz. O da kilise-havrasında ne yapacaksa yapsın. Onlar bize dokunmadıkça bizim bir kilise-havradakine dokunmamız zaten haramdır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem'in gönderdiği ordulara verdiği talimatlarda açıkça bu ikazları yaptığını görmek mümkündür. Hıristiyanlar'ın kiliseleri ve Yahudiler'in havraları Peygamber aleyhisselamin koruması altındadır, bizim bunlarla bir sıkıntımız yok.

Bizzat Kur'an-ı Kerim ifade ediyor ki onların içinde kimilerinin bir ton altın emanetini getirip teslim edeceği kadar hakkaniyetli olanlarının, vicdan taşıyanlarının bulunması mümkündür. Kâfir olduğu ve peygambere iman etmediği onunla Allah arasındaki bir sıkıntıdır, ahirette ne yapacağını o düşünmelidir. Bizi ilgilendiren onların insanî yönleridir. İnsanî ilişkilerimizde Yahudiler ve Hıristiyanlar'a fevkalade bir insanlık gösterebiliriz, ciddi bir komşuluğu besleyebilir, ticaret yapabiliriz. Hatta et-alkol sıkıntısı söz konusu değilse sofralarına oturabilir, evimize çağırabiliriz. Bu ayetle sabittir.

Nihayetinde Müslümanlar'ın arasında da Müslümanlığa yakışmayacak işler yapanlar bulunmaktadır.

Bu mesele başka, onların Allah'ın kitabına müdahale edip istedikleri gibi oynama cinayetlerine tepki göstermemiz başkadır. Korkumuz onlara meyletme ve onları cazip görme hastalığının içimizde üremesidir. Allah'ın kitabıyla oynamayız, oynayanlarla da bir arada oturmayız. Kavgamız onların dinleriyle ve iman etmemeleriyle değildir.

الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.